

ВОЄННИЙ СТАН НАБЛИЗИТЬ ПЕРЕМОГУ

У квітні спливе три роки, як на Донбасі розпочалася антитерористична операція. Ми добре пам'ятаємо, як під час своєї передвибірчої кампанії нинішній президент Петро Порошенко говорив, мовляв, АТО не може тривати два-три місяці — вона триватиме години. Та, схоже, з обранням на вищу керівну посаду в державі Порошенко забув свою обіцянку. Втім, часто здається, що пам'ять у нього трохи дівоча.

У 2014 році президент довго носився зі своїм мирним планом, а потім — зі «славновісними» Мінськими угодами, раз по раз повторюючи, що альтернативи їм немає. Тобто, за цією логікою, потрапивши до кімнати без вікон і дверей, треба просто битися головою об стіни?

За три роки наша держава не зробила найголовнішого — не визнала, що в нас дійсно йде війна! За весь цей час глава держави так і не наважився оголосити воєнний стан (ВС) на окупованих територіях Донбасу. Але ж

тільки так ми можемо офіційно заявити на весь світ, що Росія на нас напала і окупувала частину нашої території. Тоді б нарешті припинилися спекуляції навколо того, що в Україні триває громадянський конфлікт. Натомість ми продовжуємо торочити про «регулювання ситуації на Донбасі». І це вже якась шизофренія, бо в нас немає «ситуації» — у нас точиться війна!

Насправді «президент миру» Петро Порошенко безліч разів обіцяв оголосити воєнний стан у разі подальшої ескалації конфлікту.

29 грудня 2014 року: «Що ми будемо робити, якщо відбудеться вихід із мирного процесу? Можу вам обіцяти, що воєнний стан буде запроваджений негайно... моїм указом, рішенням РНБО, які будуть передані до ВР, як тільки почнуться перші наступальні операції від лінії зіткнення. Ніхто не буде вагатися жодної хвилини».

5 лютого 2015 року: «Якщо конфлікт наростатиме, то я готовий оголосити воєнний стан по всій країні, і парламент його підтримає».

11 лютого 2015 року: «І я, і уряд, і Верховна Рада готові до прийняття рішення про запровадження воєнного стану на всій території України... Я в жодному разі не буду зволікати з цим рішенням, якщо безвідповідальні дії агресора призведуть до подальшої серйозної ескалації конфлікту!»

14 лютого 2015 року (за кілька днів було Дебальцеве): «Ще до Мінська на засіданні Кабміну я попередив, що якщо миру не буде, нам потрібно буде приймати дуже важке, але необхідне рішення про запровадження воєнного стану... Ще раз наголосую: тоді воєнний стан буде оголошений не лише в Донецьку та Луганську, а й по всій країні».

24 квітня 2015 року: «Якщо українські війська будуть атаковані, ми зможемо зробити все можливе для того, щоб забезпечити їх захист. Негайно буде запроваджений воєнний стан. Я внесу до парламенту відповідний законопроект, і країна дуже швидко перейде на воєнні рейки».

28 травня 2015 року: «Ключова позиція: якщо перемир'я порушать, перейдуть лінію зіткнення, організують наступ на українські Збройні сили, в ту саму мить я підпишу указ про запровадження воєнного стану, який буде переданий до парламенту... І в мене немає жодних сумнівів, що вже протягом кількох годин воєнний стан діятиме, і Україна продемонструє світові свою готовність до війни, до перемоги і оборони».

18 серпня 2016 року: «У випадку загострення ситуації на сході та в Криму змушені будемо запровадити воєнний стан і оголосити мобілізацію».

Тобто з цих висловлювань можна зробити висновок, що ніякої ескалації немає? Що перемир'я не порушувалося сотні разів? Можливо, українцям війна взагалі примаїрилася?

(Закінчення на стор. 2)

ВСЕУКРАИНСКАЯ ОБЩЕСТВЕННО-ПОЛИТИЧЕСКАЯ ГАЗЕТА

НАШ АДРЕС В ИНТЕРНЕТЕ: GAZETA.VV.COM

Рекомендованная цена
2 грн 30 коп.

Потрібно зробити крок до миру

Лідер фракції «Батьківщина» Юлія Тимошенко вважає, що обов'язок президента — запровадити воєнний стан у разі загрози військової агресії. Про це вона заявила в ефірі телеканалу «112 Україна».

«Конституція України, стаття 106, прямо говорить про те, що це не факультатив, це не право — це обов'язок президента. Якщо є загроза військової агресії, необхідно запроваджувати воєнний стан або в усій країні, або на тій території, яка може бути атакованою», — заявила Юлія Тимошенко.

Тимошенко зазначила, що допоки не оголошений воєнний стан, неможливо створити ставку головнокомандувача, почати масштабні процеси в Гаазькому трибуналі за вчинені злочини проти людства. Також Україна не може подати позов за нанесені країні колосальні збитки.

«Наших військових, які змушені захопити машину на окупованій території або в «сірій зоні», чи, наприклад, у якомусь будинку організувати центр спостереження за територією або протидії агресору, іноді подають як мародерів. Практично наші солдати сьогодні ходять під кримінальною статтею, поки немає воєнного стану», — заявила Тимошенко.

На думку лідера «Батьківщини», без воєнного стану на окупованих територіях і в прилеглий до неї «сірій зоні» неможливо консолідувати державу і всі її функції підпорядкувати захисту. «Тому країна розпорошена, не організована, не скоординована. І тому — Іловайський котел, Дебальцевський котел і так далі», — додала Юлія Тимошенко.

«Воєнний стан — це не мобілізація, тому що мобілізація і так проводиться. Це не позбавлення прав людей. На окупованій території у людей немає прав. Воєнний стан — це крок до миру, це абсолютний захист людей на окупованій території і в «сірих зонах». Це можливість консолідувати всі ресурси і можливість держави», — заявила вона.

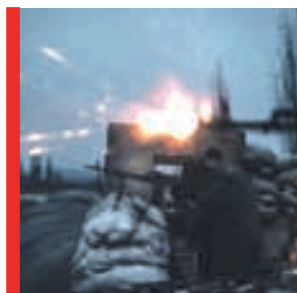
Разом із тим Юлія Тимошенко закликає українців об'єднатися, щоб не дати чинній владі провести вибори на Донбасі під час війни. Політик висловила занепокоєння тим, що «ескалація питання про проведення виборів на окупованому Донбасі до завершення війни розпочалася з новою силою».

На її думку, категорично не можна допустити проведення волевиявлення під час війни, оскільки це може призвести до того, що на ключові посади в місцевих органах влади придуть терористи, вбивці, підконтрольні РФ.

«Якщо українська влада погодиться проводити вибори під час війни, це означатиме, що ми втратили країну. Тому що після реінтеграції такого Донбасу в Україну будуть проведені парламентські та президентські вибори, і всі ми потрапимо під повний і вже напіввійськовий контроль країни-окупанта. Якщо ми як народ хочемо мати свою Батьківщину, землю, сьогодення і майбутнє, хочемо мати дітей у щасливій країні, нам усім потрібно об'єднатися, щоб не дати владі дозволити провести вибори на Донбасі, поки там йде війна», — заявила парламентар.

Воєнний стан наблизить перемогу

ЗА ТРИ РОКИ НАША ДЕРЖАВА НЕ ЗРОБИЛА НАЙГОЛОВНІШОГО — НЕ ВИЗНАЛА, ЩО В НАС ДІЙСНО ЙДЕ ВІЙНА! ЗА ВЕСЬ ЦЕЙ ЧАС ГЛАВА ДЕРЖАВИ ТАК І НЕ НАВАЖИВСЯ ОГЛОСИТИ ВОЄННИЙ СТАН НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ ДОНБАСУ

(Закінчення.
Початок на стор. 1)

Водночас сам Порошенко та близькі до нього політики часто наводили докази щодо того, чому воєнний стан категорично не можна запроваджувати. Але їхні аргументи більше схожі на дитячі жахачки. Перша і найстрашніша теза: воєнний стан діятиме на території усєї країни, а це означає суттєве обмеження прав і свобод.

Влітку 2015 року президент говорив: «Попри політичний тиск з усіх боків, попри те, що цей режим (ВС. — Прим. авт.) значно більше влади дає особисто мені, не міг на це піти. Я

розумів, яким шоком і випробуванням це стане для моїх співвітчизників».

Порошенко пояснив, що не міг допустити, щоб в Україні були дозволені цензура, заборона партій, обмеження на пересування, комендантські години, загальна мобілізація, конфіскація та інші параметри воєнного стану.

«Ми плакаємо демократію, бо ми в неї віримо, тому що вона є нашою цінністю. Україна може існувати лише як демократія. Інакше нас не буде. Авторитарна Україна залишиться без підтримки світу, втратить одну з ключових відмінностей від Росії і стане її здобиччю», — заявив Порошенко.

КОМЕНТАРІ ЕКСПЕРТІВ

«Владі все одно доведеться брати на себе політичну відповідальність»

Віктор НЕБОЖЕНКО,
політолог,
директор соціологічної служби
«Український барометр»:

«Люди, які отримали владу в 2014 році, сподівалися домовитись із Росією. Так з'явилася АТО, а згодом були підписані Мінські угоди. Насправді якби тоді оголосили воєнний стан, усього б цього не було».

Не думаю, що президент нині зважиться на такий крок (йдеться про запровадження воєнного стану лише на окупованих територіях). Але рано чи пізно постане питання про звільнення Донбасу, і тоді вже статус АТО не працюватиме. Тож владі доведеться брати на себе політичну відповідальність і врешті-решт називати речі своїми іменами.

У цьому сенсі чудово розумію Юлію Тимошенко, яка після своєї поїздки до США знову підняла тему запровадження ВС. Адже вона повинна була пояснювати «миролюбність» української влади.

Якщо пригадати, то в деяких країнах анти-терористичні операції тривали впродовж десятиліть. Так було на Філіппінах, у Колумбії. Але там був саме внутрішній конфлікт. Тим часом як частину нашої території окупували російські

війська. Тому потрібно говорити не про АТО, а про воєнний стан!

Запровадження ВС на окупованих територіях допомогло б також у питанні посилення санкцій проти РФ, стало б інструментом у боротьбі з російською пропагандою. А ще це дозволило б реквізувати російську власність в Україні, а отримані кошти витратити на оборону країни.

Влада нам говорить, мовляв, з воєнним станом нам МВФ не дасть кредитів, нам не бачити безвізу... Але Міжнародний валютний фонд і без того не дає грошей, і не через війну, а через корупцію. Та й безвізу чекати годі, поки ми не контролюємо понад 400 кілометрів власного кордону. Насправді нам потрібне зовсім інше — воєнно-політична угода з Канадою, США, Британією про ленд-ліз, допомогу Україні у боротьбі з РФ!»

«Треба поставити крапки над «і», назвати речі своїми іменами»

Олег СААКЯН,
політолог, голова Єдиного
координаційного центру:

«Воєнний стан мав бути оголошений ще 2014 року. Тоді б ми вголос могли говорити про зовнішню інтервенцію».

До речі, багато хто з моїх західних колег (навіть ті, хто добре розуміє, що в нас відбува-

ПОРОШЕНКО ТА БЛИЗЬКІ ДО НЬОГО ПОЛІТИКИ ЧАСТО НАВОДИЛИ ДОКАЗИ ЩОДО ТОГО, ЧОМУ ВОЄННИЙ СТАН КАТЕГОРИЧНО НЕ МОЖНА ЗАПРОВАДЖУВАТИ. АЛЕ ЇХНІ АРГУМЕНТИ БІЛЬШЕ СХОЖІ НА ДИТЯЧІ ЖАХАЧКИ

Але ж українці в стані шоку живуть уже кілька років! Та й про авторитаризм в Україні дискутувати можна доволі довго.

Насправді ж Закон України «Про правовий режим воєнного часу» чітко регламентує це питання. Зокрема, стаття 1 визначає, що «воєнний стан — це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності...». Для чого зайве лякати всю країну?

Можна також пригадати цілу низку інших жахачок: Міжнародний валютний фонд не дасть нам грошей, Україні не дадуть безвізовий режим, інвестори до нас не придуть. А нам же треба розбудовувати економіку! Але який інвестор захоче працювати в одній з найкорумпованіших країн світу? І, власне, навіщо це йому?

Тож абсолютно очевидно, що влада просто патологічно боїться запровадження воєнного стану. Звичайно, куди легше було піти на підписання Мінських угод. Весь час товкмачити про їхню імплементацію, при цьому чітко розуміючи, що виконувати умови угоди Росія не збирається, а Україна просто не може. І тим часом безперестанку переконувати, що військового шляху вирішення ситуації немає. А це легше невтомно залякати світ вплинути на РФ, постійно просити допомоги...

Значно складніше бодай щось зробити самим. Але факт залишається фактом: ніхто за нас війну не виграє!

Сторінку підготувала Яна ДЖУНГАРОВА

Підконтрольні бойовикам та російським найманцям райони Донецької та Луганської областей відтепер не можна називати окупованими. Кабінет міністрів, а трохи пізніше й депутати пропрезидентської фракції через майже три роки війни наполягають на тому, що ОРДЛО перебувають «під ефективним контролем Російської Федерації». Мовляв, саме цей термін використовується у міжнародних документах та під час оформлення позовних заяв до судових інстанцій. Проте експерти вважають, що запровадження в ужиток цього терміну, яке дивним чином співпало з ліквідацією бойовика Гіві, є ще одним етапом плану Путіна щодо України, і чинний президент нашої держави грає у його реалізації не останню роль.

ПІД «ЕФЕКТИВНИМ КОНТРОЛЕМ РОСІЇ»

Першу ластівку щодо просування терміну «ефективний контроль» запусив заступник міністра з питань тимчасово окупованих територій Георгій Тука. Ще наприкінці січня він заявив: «З точки зору закону, Росія здійснює ефективний контроль на Донбасі».

Пізніше профільне міністерство навіть оприлюднило інфографіку, що демонструє різницю між окупацією і «ефективним контролем».

А нещодавно в хід пішла «важка артилерія» — в ефірі програми «Свобода слова» народний депутат від БПП Ірина Луценко, яка є не лише дружиною генпрокурора, а й головним претендентом на роль керівника фракції, розмахуючи папірцями, також просувала тезу щодо того, що окуповані території Донбасу такими називати не можна.

«Чому? В міжнародних документах, в міжнародних організаціях, у міжнародних судах, в різних резолюціях ООН, ПАРЕ та інших є три різних поняття. Я спеціально взяла довідку, щоб не бути голослівною. Три поняття: агресія, окупація і ефективний контроль», — заявила вона, навівши у приклад останню резолюцію ПАРЕ №2133 від 12 жовтня 2016 року.

гає різниця між окупацією та ефективним контролем? Окупація, на думку чиновників, це коли одна держава захоплює іншу країну чи її частину і створює там органи окупаційної влади, навіть якщо окупант не наражається на жодний збройний спротив. А ось так званий ефективний контроль — це ведення безперервних бойових дій недержавними збройними угрупованнями проти урядових сил однієї держави за підтримки іншої, без якої функціонувати ці угруповання не можуть. Ідеться про військову, економічну, політичну, фінансову та соціальну допомогу. Наприклад, Крим — це окупація, а ОРДЛО — це вже ефективний контроль.

Стан окупації визнається у силу самого факту встановлення влади державою-окупантом на захопленій території, тоді як ефективний контроль треба доводити у міжнародних судах. І кожна інстанція визначає свої критерії його доказу. Справді, термін «ефективний контроль» використовувався і в позовах Нікарагуа проти США в Міжнародному кримінальному суді, і в позові «Катан проти Молдови та Росії» у ЄСПЛ щодо функціонування шкіл з навчанням на молдовській мові на території Придністров'я. Були й інші приклади.

Проте в першому випадку ефективний контроль Штатів над «контрас» доведений не був, а в друго-

План «П+П»

ристовується термін «ефективний контроль», вони примудрилися все перевернути. Бо це поняття в тексті використовується не лише щодо «ДНР-ЛНР», а й щодо анексованого півострова: «Що стосується Криму, військова присутність Росії і ефективний контроль були офіційно визнані російською владою».

Член Центральної Ради ГО «Українське юридичне товариство», кандидат юридичних наук, адвокат Микола Сірий у коментарі «ВВ» констатував, що підготовлені профільним міністерством матеріали про відмінність між окупацією та ефективним контролем не відповідають нормам міжнародного права і будь-якому уявленню про форми конфліктів.

«Окупація окремих районів Донецької та Луганської областей за жодних обставин не може називатися ефективним контролем. Тому що ефективний контроль — це описова категорія, яка пояснює характер окупації на захопленій території: чи там, наприклад, захоплюється

на Донбасі фігурують як внутрішній конфлікт.

Він упевнений, що «ефективний контроль» почав використовуватися тільки після узгодження із президентом України, адже саме він формує зовнішню і внутрішню політику країни.

А співкоординатор громадської ініціативи «Права справа», військовий експерт Дмитро Снегирьов переконаний, що поява цього терміну свідчить про намагання влади поступово привчити українців до необхідності проведення місцевих виборів на окупованих територіях, загальної амністії та запровадження особливо-го статусу Донбасу.

«Щоб пояснити нам безвідповідальні дії влади протягом майже трьох років, коли ми не визнаємо війну війною і не розриваємо дипломатичних відносин із країною-окупантом, нині нам нав'язується термін «ефективний контроль з боку РФ». Неначе й немає ніякої окупації, а є тільки втручання Росії у моменті контролю над ситуацією на Донбасі. А це не відповідає дійсності», — пояснює експерт у коментарі «ВВ».

**ГІВІ, GOOD BYE,
А ВАС, ПЛОТНИЦЬКИЙ,
ПРОШУ ЗАЛИШИТИСЯ!**

Експерти сходяться на думці, що, на жаль, навіть у запровадженні терміну «ефективний контроль» простає послідовне виконання плану Путіна щодо України. І саме українська влада допомагає господарю Кремля втілювати його мету щодо максимального ослаблення нашої країни.

«Нова термінологія потрібна, щоб фурункул невідконтрольних територій вріс у тіло України і нищив її зсередини після проведення там місцевих виборів. Нас системно готують навіть не до федералізації, а до конфедералізації України», — наголосив Олександр Додик.

Він додав, що домовленості між Порошенком і Путіним були укладені ще до старту президентської кампанії нинішнього українського гаранта.

«Все, що ми наразі маємо, є розплатою Порошенка за президентство. Логічно, що для Путіна вигідніше, аби Україна не заявляла на весь світ про окупацію Донбасу, а розповідала натомість про ефективний контроль», — каже він.

Своєю чергою Дмитро Снегирьов констатує, що план Путіна містить, зокрема, планову зачистку лідерів бойовиків. Так, нещодавно було ліквідовано ватажка бойовиків «Гіві», трохи раніше загинув начальник так званої «народної міліції ЛНР» Олег Анащенко, в автівку якого була підкладена вибухівка, а восени торік поїздка в ліфті закінчилася фатально для одного з лідерів терористичної організації «ДНР» «Мотороли». І хоч у квазіреспубліках стверджують, ніби це робить СБУ, насправді уже навіть там усвідомлюють, що зачисткою бойовиків другої руки займається ФСБ. Проте чекати на ліквідацію Захарченка та Плотницького доведеться щонайменше до 2018 року, коли завершиться термін їхніх «повноважень».

«Наразі вони вигідні Кремлю як представники так званої обраної влади і підписанні Мінських угод. До 2018-го їм підготують заміну. Також на них скинуть зачистку «польових командирів» ОРДЛО. Наприклад, у смертях бойовиків Дрьомова, Мозгового і «Бетмена» звинувачують Плотницького», — додав експерт.

Усе це відбувається із тією метою, щоб після місцевих виборів громадяни окупованих територій мали можливість брати участь у виборах українського парламенту і президента.

«Наступний етап співпраці між Путіним та Порошенком — другий президентський термін нинішнього гаранта, якому для перемоги потрібні додаткові голоси. Нині за всіма рейтингами до другого туру виходять Тимошенко і Порошенко, що вкрай невідповідно чинному очільнику держави. Він хоче вивести в другий тур Бойка чи Рабіновича, щоб повторити сценарій Кучма — Симоненко або Єльцин — Зюганов, коли доводиться обирати між злом і ще більшим злом. Тому йому потрібен проросійський налаштований електорат, який мешкає на окупованій частині Донбасу», — пояснює Додик.

Експерт додає, що план Путіна влаштує панівну еліту України, бо дозволяє їй залишатися при владі й набивати кишені.

«За Порошенка Україна й надалі падатиме в прірву безвиході та зубожіння, чого Путін і прагне. Тому без дострокових президентських виборів країна не має шансів на розвиток», — підсумовує експерт.

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

ОКУПАЦІЯ ОКРЕМИХ РАЙОНІВ ДОНЕЦЬКОЇ ТА ЛУГАНСЬКОЇ ОБЛАСТЕЙ ЗА ЖОДНИХ ОБСТАВИН НЕ МОЖЕ НАЗИВАТИСЯ «ЕФЕКТИВНИМ КОНТРОЛЕМ». ТОМУ ЩО ЕФЕКТИВНИЙ КОНТРОЛЬ — ЦЕ ОПИСОВА КАТЕГОРІЯ, ЯКА ПОЯСНЮЄ ХАРАКТЕР ОКУПАЦІЇ. САМЕ ТОМУ ЕФЕКТИВНИЙ КОНТРОЛЬ НІКОЛИ НЕ ЗАМІНЮЄ ОКУПАЦІЮ. І В СВОЇХ ПОЗОВНИХ ЗАЯВАХ УКРАЇНА МАЄ ВЖИВАТИ ТЕРМІН «ОКУПАЦІЯ» ТА «ОКУПОВАНІ ТЕРИТОРІЇ»

І хоча чинний член цієї міжнародної організації, народний депутат від «Самопоміч» Олена Сотник заявила про перекинування фактів, її слова парламентар від БПП вирішила не чути. А на запитання ведучого, які є юридичні підстави не вважати окремі райони Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими, адже є постанова Верховної Ради від 17 березня 2015 року, яка визнає їх такими, Ірина Луценко відповіла, що, згідно з останніми рішеннями КМУ, ці території перебувають під «ефективним контролем Росії».

У чому ж, за логікою Міністерства з питань окупованих територій, поля-

му — хоч і скінчився вирок проти Росії, проте ми чудово розуміємо, як РФ «поважає» міжнародне право. З огляду на те, що торік Конституційний суд РФ дозволив не виконувати рішення ЄСПЛ, а потім ще Росія відмовилася від участі в роботі МКС, Україні не варто сподіватися на перемогу правосуддя, адже Кремль не дослухатиметься ні до кого.

ВІЙНА ТЕРМІНИВ

Тим часом логіка наших урядовців не вкладається в голову. Адже, спираючись на текст резолюції №2133, у якій вперше щодо України вико-

мародерство та насильство, чи держава-агресор так-сяк опікується підконтрольними регіонами. Саме тому ефективний контроль ніколи не замінює окупацію. І в своїх позовних заявах Україна має вживати термін «окупація» та «окуповані території», — підкреслив він.

Своєю чергою президент громадської організації «Центр досліджень політичних цінностей» Олександр Додик нагадав, що українська влада від початку війни демонструє розбіжності у термінології. Адже поняття «війна» нашими можновладцями використовується лише для внутрішнього попиту, а на міжнародній арені події

Кабінет міністрів 8 січня затвердив на посаду голови Національної поліції начальника департаменту карного розшуку Нацполіції 45-річного Сергія Князева. Це виходець із старої системи, який понад 20 років пропрацював у правоохоронних органах. Експерти кажуть: його призначення свідчить, що МВС під керівництвом Арсена Авакова повністю згортає курс на реформи і відкрито переходить до консервації режиму.

Що відомо про нового очільника силового відомства? У правоохоронних органах Сергій Князев працює із 1992 року. Від листопада 2014-го до липня 2015 року він виконував обов'язки начальника Головного управління Міністерства внутрішніх справ у Донецькій області, начальника кримінальної міліції. Від липня 2015-го до квітня 2016 року обіймав посаду начальника ГУ МВС України в Закарпатській області. З квітня по листопад 2016 року Князев очолював ГУ Нацполіції у Рівненській області. На посаді начальника карного розшуку Нацполіції перебував від листопада 2016 року.

«Він — кадровий поліцейський, який працював у регіонах із високим рівнем злочинності: на Закарпатті та в Донецькій області проходять значні потоки контрабанди, а в Рівненській процвітає і процвітає незаконний видобуток бурштину. Призначивши його

У фінал вийшли троє: директор Координаційного центру з надання правової допомоги Мінюсту Андрій Вишневецький, заступник голови Нацполіції з кадрових питань Костянтин Бушуєв і Сергій Князев.

«Це необ'єктивно і недемократично, що склад цієї комісії визначає міністр внутрішніх справ. Однак треба віддати йому належне, бо чинним законом про Нацполіцію взагалі не передбачено, що кандидатів на главу відомства обиратиме якась комісія, тож міністр МВС міг сам визначити претендента на цю посаду і внести його на розгляд Кабміну.

Аваков, з одного боку, вирішив нібито піти назустріч очікуванням суспільства, а з іншого — переніс відповідальність за результати призначення із себе на конкурсну комісію. Загалом Аваков зіграв у таку собі політичну гру, щоб, прикриваючись рекомендаціями конкурсної комісії, призначити

Повернення старої гвардії

Члени консультативної комісії сходяться на думці: Князев — найбільш консервативний із трьох кандидатів, які дійшли до останнього етапу відбору, з точки зору поглядів на діяльність та розвиток Нацполіції.

ноїдзе звільнилася через пасивність МВС — усі її задуми та ідеї так і залишилися на папері. Призначення Князева, людини із системи, є свідченням зміни бачення Аваковим діяльності поліції, — зазначає експерт.

Він підкреслює: хоча реформування МВС не є серед пріоритетів у новопризначеного глави відомства, суспільство продовжує очікувати на новачку.

«Бо окрім того, що в нас з'явилася патрульна служба, жодних змістовних змін у діяльності поліції порівняно з міліцією не відбулося. Хіба що пошили нову форму і перейменували деякі департаменти. Тобто насправді це не реформа, а початкові кроки до неї. І на цьому, очевидно, все зупиниться».

Зараз потрібно було б реформувати службу дільничних інспекторів — вона має активно взаємодіяти з громадянами, а не збирати з них побори, як міліція.

Незрозуміло, чи покращиться професійна підготовка поліцейських. Можливо, деякі ідеї Деканоїдзе були занадто радикальними і не могли бути реалізовані. Та нині можуть впасти в іншу крайність — повністю законсервувати систему. Золота середина міститься між цими двома крайнощами, і вона полягає у виваженому реформуванні відомства. Надії на те, що, піднявши виконавську дисципліну, можна побороти злочинність, — це ілюзія», — каже Малишев.

Експерт центру політико-правових реформ Олександр Банчук зауважує: головне, щоб під ке-

ЯКБИ ПІВТОРА РОКУ ТОМУ НАЦПОЛІЦІЮ КЕРУВАВ КНЯЗЕВ, ТО НІЯКОЇ ПАТРУЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ВЗАГАЛІ Б НЕ БУЛО. ЦЕ — ВИХОДЕЦЬ ІЗ МІЛІЦЕЙСЬКОЇ НІШИ, ВІН НЕ СХИЛЬНИЙ ДО НОВАЦІЙ

очільником Національної поліції, суспільство не проінформували, як успішно він борюється з цими явищами», — зауважує народний депутат від фракції «Батьківщина» Ігор Луценко.

Кандидатуру Князева на розгляд уряду вніс голова МВС Арсен Аваков. А для нього, своєю чергою, претендентів на посаду голови відомства в кілька етапів обирала консультативна конкурсна комісія. З її складом, до слова, визначився безпосередньо Аваков. Так, до комісії увійшли: журналіст Віталій Портников, директор програмної ініціативи фонду «Відродження» Роман Романов, правозахисник Євген Захаров, а також троє экс-поліцейських — із Данії, Канади та США.

найзручнішого для себе кандидата», — каже «ВВ» член експертної групи «Поліція під контролем» Борис Малишев.

На його думку, виникають питання щодо прозорості та відкритості проведення цього конкурсу: «Опрацювання комісією документів, співбесіди з кандидатами відбувалися кулуарно, без доступу громадськості. Хоча це потрібно було афішувати, особливо коли залишилося десятеро кандидатів».

До речі, досі ми не бачили жодних документів, які подали фіналісти конкурсу: мотиваційних листів, планів реформи поліції, загалом бачення, як вони збираються долати виклики, які стоять перед відомством».

«Я не хотів би, щоб стосовно цього призначення були ілюзії і надмірні очікування. Князев раніше очолював кримінальний розшук. Я не думаю, що на його попередній посаді були якісь пе-

АВАКОВ ЗІГРАВ У ТАКУ СОБІ ПОЛІТИЧНУ ГРУ, ЩОБ, ПРИКРИВАЮЧИСЬ РЕКОМЕНДАЦІЯМИ КОНКУРСНОЇ КОМІСІЇ, ПРИЗНАЧИТИ НАЙЗРУЧНІШОГО ДЛЯ СЕБЕ КАНДИДАТА НА ПОСАДУ НАЦПОЛІЦІЇ

решки для вдосконалення роботи в цій частині поліцейської діяльності», — зазначив, зокрема, член конкурсної комісії Роман Романов.

На думку Бориса Малишева, такий вибір Авакова можна пояснити зміною курсу відомства.

«Ще рік тому риторика голови МВС була рішуче реформаторською: мовляв, давайте зламаємо міліцейську систему, звільнимо якомога більше колишніх міліціонерів, будемо розвивати нові інститути, зокрема, патрульну та дільничну служби. Потім був провал атестації співробітників МВС — за результатами масштабного дійства, яке тривало майже рік, звільнили лише близько 7% від тих, хто проходив атестацію. Уже тоді стало зрозуміло, що він бере курс на, так би мовити, стабілізацію правоохоронної системи, тобто навіть не планує надалі реформувати відомство».

Можна припустити, що екс-очільниця Нацполіції Хатія Дека-

Нині міністр декларує, що пріоритетним напрямом діяльності відомства має стати боротьба зі злочинністю. Та боротися з нею він збирається силами представників старої гвардії, проти якої ще недавно виступав. За таких умов на певному етапі неминуче стануть на перешкоді непрофесійність та корупційність працівників відомства, низька довіра до них з боку населення і відсутність співпраці найнижчих ланок поліції з населенням. Без продовження реформ підняти рівень розслідування злочинів та боротися зі злочинністю не вдасться», — вважає Малишев.

Він сумнівається, що Аваков і Князев будуть здатні впровадити бодай якісь зміни у відомстві.

«Невідомо навіть, які в них плани щодо патрульної служби: вони підтримуватимуть цей проект чи поступово звужуватимуть його компетенцію і відновлюватимуть ДАІ — тобто братимуть курс на контрреформу».

рівництвом Князева не згорнули хоча б ті незначні новації, які вже відбулися».

«Наприклад, більш-менш нормальну роботу патрульної поліції забезпечує те, що вона не підпорядковується обласним управлінням поліції — так званим територіальним органам. Завдяки цій автономії у патрульних інші підходи до роботи: вони не заражені вірусом корупції, відтак там загалом менше зловживань. Хоча, певно, якби півтора року тому Нацполіцією керував Князев, то ніякої патрульної поліції взагалі б не було. Це — виходець із міліцейської ніші, він не схильний до новацій. Люди, які пропрацювали понад 20 років у системі, швидше обирають стабільність і традиції, якими б поганими вони не були, ніж новаторські підходи. Тож навряд чи можна очікувати, що, наприклад, наберуть нових детективів», — вважає Олександр Банчук.

Вікторія ЧАЙКА

БЕЗ ПРОДОВЖЕННЯ РЕФОРМ ПІДНЯТИ РІВЕНЬ РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ ТА БОРОТИСЯ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ НЕ ВДАСТЬСЯ

Для участі у конкурсі спочатку надійшло 70 заявок, але 24 із них не відповідали вимогам: наявність повної вищої юридичної освіти, стаж роботи у правоохоронній сфері не менше 7 років та діяльність на керівних посадах не менше 5 років.

До кваліфікаційного тестування було допущено 46 кандидатів.

«Цей конкурс виявився особистим перфомансом Авакова, — додає Ігор Луценко. — Конкурсна комісія складалася із його особистих друзів. Процедура призначення начальника Національної поліції звелася до того, що Аваков обрав свою людину, домовився з політичними партнерами і провів кандидатуру через Кабмін».

Кабмин превратился

В «однорукого бандита»

Иногда кажется, что глава Кабмина Гройсман сожалеет о том, что у него всего две руки. Ведь сегодня правительство под его руководством одной дланью дает мизерные «плюшки», а другой — отбирает, причем по полной программе. Эх, был бы он многоруким, как индийский бог, тогда можно было бы одну конечность оставить для подаяния украинцам, которое в Кабмине гордо именуется ростом соцстандартов, а остальные использовать для вытряхивания и без того скудных доходов населения. Особо эффективен такой метод в тарифной политике: взвинчивая тарифы, правительство пытается отобрать у населения ту помощь, которую оно же ранее навязало. В этом аспекте Кабмин напоминает автомат из казино под названием «однорукий бандит».

ЧИСТКА РЯДОВ

Украинцы прекрасно помнят, как после повышения тарифов стараниями правительства Гройсмана чиновники начали увещевать население оформлять субсидии. И дабы массово охватить социальной помощью всех страждущих, даже упростили правила ее оформления. Население откликнулось на призыв, искренне веря в заботу Кабмина о простых людях, ведь потянуть оплату столь неподъемных платежей попросту нереаль-

но. По данным Госстата, в прошлом году субсидии получали 7 677 243 семьи, что составляет 46,6% от общего количества домохозяйств Украины.

По сравнению с 2015 годом число получателей данного вида социальной помощи увеличилось на 42,4%. И тенденция стремительно нарастает! Вот только не факт, что все просители будут услышаны.

Хоть вице-премьер Розенко и рвал на себе рубашки, заверяя, что в госбюджет-2017 будет заложено не менее 52 млрд грн на субсидии,

ЯЦЕНЮК СНИЗИЛ НОРМУ ПОТРЕБЛЕНИЯ ГАЗА С 7 КУБОМЕТРОВ НА КВАДРАТНЫЙ МЕТР ДО 5,5 КУБА, ГРОЙСМАН ПОШЕЛ ЕЩЕ ДАЛЬШЕ И ПОСТАНОВЛЕНИЕМ КМУ №51 ОТ 6 ФЕВРАЛЯ УМЕНЬШИЛ ЕЕ ДО 5 КУБ. М НА 1 КВ. М

принятый главный финансовый документ страны предусматривает на эти нужды 47 млрд 73 млн 700 тыс. грн. На первый взгляд, цифра гигантская, однако простой арифметический расчет показывает, что на одно домохозяйство (при условии, что их количество останется неизменным) перепадет по 6131 грн в год, или всего по 510 грн в месяц. Учитывая то, что только за отопление многим приходят платежки в несколько тысяч гривен, столь скромная сумма никак не покрывает всех расходов. Поэтому Кабмин взял курс на отсеивание получателей субсидии.

Еще в прошлом году людям, которые официально не трудоустроены, но желают оформить субсидию, начали считать как доход две минимальные зарплаты. Эта же сумма учитывалась и для студентов, не получающих стипендии.

Следующий этап — повышение «минималки» до 3200 грн. Теперь и безработные, по меркам государства, могут относиться к состоятельным людям, да и официально трудоустроенным будет больше поводов отказать в получении господомощи — ведь жить-то стало лучше, жить стало веселее, пусть даже на бумаге.

Еще один механизм отсева — верификация соцвыплат. Скоро инспектора пройдут по всем квартирам и проверят, как живут нахлебники государства и не жируют ли они часом. Отказ в субсидии будет основываться на выводах инспекторов, более того, после решения суда подпавшим под верификацию семьям придется вернуть господомощь в полном объеме.

НЕСПОРТИВНЫЕ НОРМАТИВЫ

И вот очередной шаг Кабмина к экономии бюджетных денег. Правительство пошло по проторенной дорожке своего «папередника» Яценюка и еще больше сократило социальные нормы потребления газа, электроэнергии и тепловой энергии. Если

экс-премьер снизил норму потребления газа при индивидуальном отоплении с 7 кубометров на квадратный метр до 5,5 куба, то Гройсман пошел еще дальше и постановлением КМУ №51 от 6 февраля уменьшил ее до 5 куб. м на 1 кв. м.

Также еще больше «сжать» нормативы тепловой энергии для жилья с централизованным отоплением, где установлены домовые или квартирные счетчики, — с 0,0548 Гкал до 0,0431 Гкал на 1 кв. м отапливаемой площади в месяц в отопительный период. Нормативы по электрической энергии для индивидуального отопления снижены с 65 кВт·ч до 51 кВт·ч на 1 кв. м отапливаемой площади. Этим же постановлением были изменены и корректирующие коэффициенты для всех областей Украины.

Уменьшение соцнорм и нормативов чревато тем, что украинцам, которые получают субсидии, придется платить гораздо больше за коммунальные услуги. Ведь данный вид господомощи в нашей стране не зависит от фактических объемов потребления, а насчитывается в пределах социальных норм. То, что сверх них, приходится оплачивать по действующему тарифу из собственного кошелька.

ЗАРАБОТОК НА СУБСИДИИ

Оправдывая целесообразность пересмотра соцнорм, правительство кивает на требования МВФ оптимизировать бюджетные расходы на выплаты субсидий и стимулировать экономное потребление ресурса. Причем требование по энергоэффективности никоим образом не касается предприятий теплокоммунэнерго, по которым модернизация давно плечет. Экономить в очередной раз собираются на населении!

На самом деле все гораздо проще: международные кредиторы говорят о монетизации данного вида социальной помощи, которая должна была стартовать до конца янва-

ря 2017 года. Сроки уже прошли, а в Кабмине продолжают заниматься говорильней. Ведь найти живые деньги на компенсацию услуг ЖКХ для почти половины домохозяйств Украины попросту нереально. Да и не собираются в правительстве выдавать эти гривны на руки населению — средства уйдут предприятиям ТКЭ, многие из которых зарабатывают себе дополнительные «копейки» на получателях субсидий.

Так, пользователь одной из соцсетей Катерина Шило привела яркий пример наживы компании-поставщика на семье пенсионеров. Она напомнила слова министра соцполитики Андрея Ревы о том, что оплата коммунальных платежей не будет превышать 15% от дохода, так как остальную сумму покрывает субсидия.

«При доходе семьи из двух человек 4400 грн 15% составляют 660 грн, то есть то, что семья должна платить. Вместо этого «Киевэнерго» начисляет только за тепло и горячую воду (без счетчика) — 2092 грн (1594 + 498), зависив при этом норму потребления. И чихать там хотели на субсидии. Вернее, они субсидию вписывают в клеточки, но не отнимают от начисленных данных. В надежде, что кто-то не заметит. То есть семья, получающая субсидию, должна заплатить почти половину дохода!» — констатировала она в своем посте.

Катерина также добавила, что, кроме оплаты по счетам от потребителей, владельцы компании-поставщика дополнительно получают и субсидию как компенсацию средств, не поступивших от людей.

«Выходит, с субсидиями они получают в свой карман больше, чем без субсидий», — подытожила она, призывая за подобную авантюру привлечь к уголовной ответственности Гройсмана и Яценюка, владельцев ТКЭ выдворить из страны, а их предприятия национализировать.

Арина МАРТОВА

Каждый день пребывания на посту премьер-министра Владимир Гройсман все больше толкает Украину в пропасть. Эксперименты над людьми, которые в правительстве громко называют реформами, приводят лишь к усугублению экономического кризиса и обнищанию украинцев. Гройсман и его команда воспринимают страну как плацдарм для наживы, где простые люди — даже не винтики, а лишние элементы, от которых нужно избавиться поскорее. Поэтому единственно возможный шаг по спасению страны, который может предпринять парламент, — отправить Кабмин «людоедов» в отставку.

Результаты деяний Кабмина под руководством Гройсмана налицо: разгул коррупции, взлетевшие в разы тарифы, безработица и массовая ликвидация предприятий ФЛП, спровоцированная повышением минимальной зарплаты до 3200 грн, закрывающиеся школы, детсады, поликлиники и больницы...

Отставка не за горами

Лидер ВО «Батьківщина» Юлия Тимошенко, поясняя необходимость отставки правительства, подчеркнула, что действующий Кабмин не способен по-настоящему преобразовать страну. Яркий тому пример — «фейковые реформы» стипендий и тарифов, которые привели к росту коммунальных платежей и существенному уменьшению количества студентов, получающих господомощь.

Также политик усомнилась в способности действующего премьера провести справедливую пенсионную реформу. Она обратила внимание на то, что «пенсии заморожены, 15% налога на пенсии остались, а налоги на дивиденды для кланов составляют лишь 5-9%».

Лидер «Батьківщини» напомнила также о том, что результатом повышения минимальной зарплаты до 3200 гривен стало массо-

вое сворачивание предпринимательской деятельности. По данным Госфискальной службы, только в январе 2017 года было закрыто 156 тысяч ФЛП.

«Сегодня многие малые предприятия находятся в стадии ликвидации или уже закрыты, потому что им нечем платить налоги. Это наш средний класс, наша основа», — пояснила народный депутат.

Она добавила, что и все существующие в Украине 43 тысячи фермерских хозяйств ныне находятся на грани выживания, поскольку действия нынешнего правительства их попросту добивают.

По мнению лидера фракции, премьер-министр и его непрофессиональное правительство не могут оставаться на своих должностях даже лишние сутки.

«Это люди, которые работают против Украины, манипулируют сознанием украинцев,

уничтожают их жизни, при этом подают все в виде реформ», — подытожила политик.

«Мы проанализировали очень много материалов по назначению этого Кабмина, и обнаружили прямые нарушения Конституции», — сообщил заместитель главы фракции «Батьківщина» Сергей Соболев в кулуарах парламента.

В связи с этим фракция «Батьківщина» подает в парламент проект постановления об отставке правительства. По словам народного депутата Сергея Евтушка, даже парламентарии из пропрезидентской фракции БПП готовы поддержать инициативу «Батьківщини».

Правда, до 14 апреля главу Кабмина практически невозможно отправить в отставку, так как действует иммунитет правительства, уточнил Сергей Соболев.

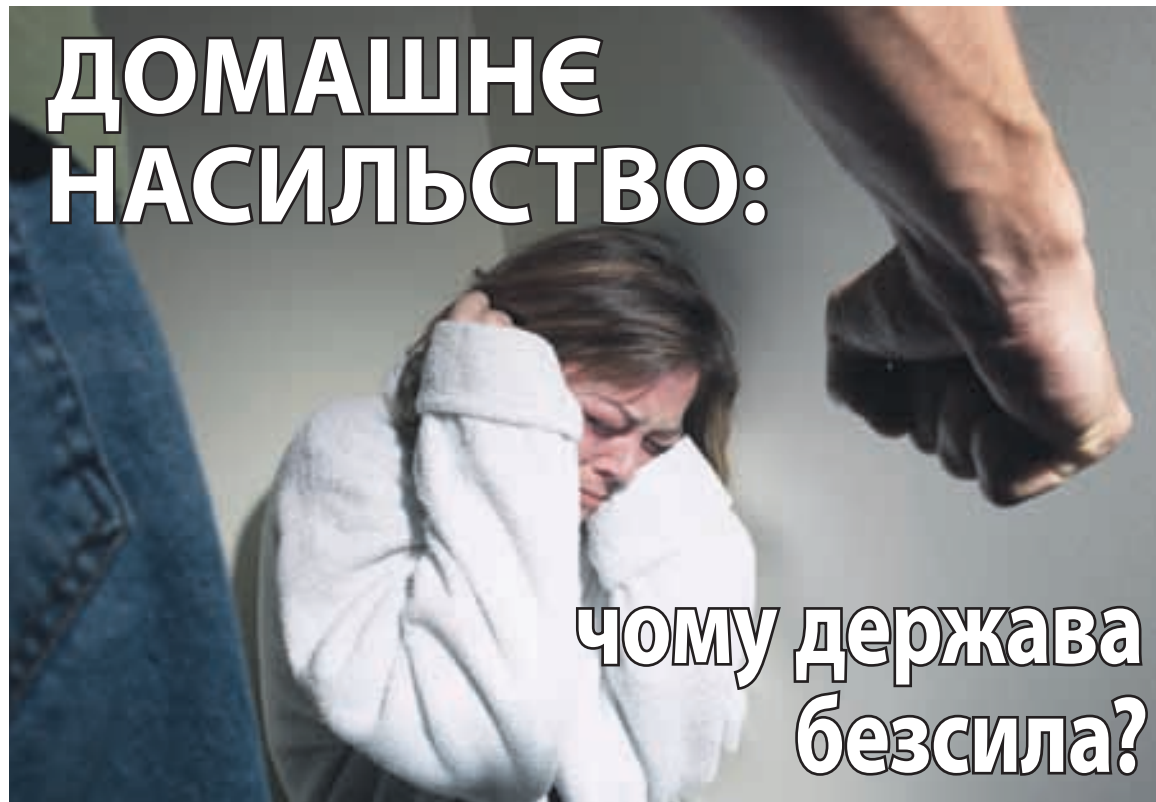
Но все же стоит надеяться, что Украина переживает последние черные дни правления Кабмина Гройсмана.

Екатерина МИЦКЕВИЧ

Жертви домашнього насильства в Україні про свої проблеми воліють мовчати. У більшості випадків ті, хто зносить знущання вдома, не звертаються до правоохоронців, боячись осуду чи свого кривдника. Заяву до поліції пишуть, якщо вже дуже допекло. Але через неефективні механізми захисту потерпілих домашні тирані здебільшого залишаються непокараними. Правозахисники б'ють на сполох: в Україні необхідно ратифікувати Стамбульську конвенцію — цей міжнародний документ передбачає створення дієвої системи покарання сімейного кривдника і надання достатньої підтримки потерпілим від домашнього насильства.

Державна Дума РФ 27 січня ухвалила законопроект про переведення першого випадку домашніх побиттів з розряду кримінальних злочинів до адміністративних правопорушень. Кримінальна відповідальність настає лише для тих, хто вчинив другий і наступні акти насильства у сім'ї. При цьому навіть була відхилена поправка до закону, щоб залишити кримінальне покарання за побиття дітей, вагітних та немічних громадян.

ДОМАШНЄ НАСИЛЬСТВО:

ЧОМУ ДЕРЖАВА БЕЗСИЛА?

Згідно з даними Інституту соціологічних досліджень НАН України, 68% жінок (близько 18 млн) в Україні зазнавали знущань у сім'ї, із них 20% — часто (здебільшого це побиття чоловіком). Так, у Центрі інформації про права людини повідомляють, що в Мінсоцполітики України у 2016 році було зафіксовано 96 143 звернення щодо фактів домашнього насильства, з яких 821 — від дітей, понад 10 тисяч — від чоловіків, 85 037 звернень

ується захисний припис, чи ні. В інших країнах, до прикладу, за це відповідають окремі органи, які опікуються справами сім'ї. Вони мають реагувати на ці порушення, і якщо попереджувальні механізми не діють, то жертва насильства не мусить повторно звертатися із заявами, як це відбувається у нас, — насильника ізолюють або відправляють на лікування. Бо якщо людина постійно вдається до агресії, то це вже психологічне порушення», — каже Юлія Дузь.

Загалом ця сфера в Україні регулюється законом «Про попередження насильства в сім'ї», ухваленим у 2001 році. У ньому, зокрема, прописано, що домашнє приневolenня може бути трьох видів: фізичне, психологічне та економічне. Однак документ не дає відповідей на всі питання. Зокрема, часто жертви сімейних тиранів не підпадають під визначення «сім'я».

Міжнародні стандарти встановлює Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбі з цими явищами — так звана Стамбульська конвенція. Нині 43 країни вже її підписали і 22 — ратифікували. України, як, до слова, і Росії, немає у цьому списку. Так, минулого року Верховна Рада провалила ухвалення

Міністерства юстиції, Міністерства закордонних справ, працівників Постійної місії України при Раді Європи брала участь у розробці Стамбульської конвенції і голосувала за її прийняття.

«Текст цього документу містить і наш інтелектуальний продукт, тому тези, що начебто нам нав'язують стандарти, які неприйнятні українській ментальності, є маніпуляцією», — зазначає експерт.

Важливо, що Конвенція передбачає криміналізацію домашнього насильства.

«В законодавстві України насправді не так багато правових підстав для кримінального покарання кривдника. Тільки 4% з тих, хто торік звернувся до поліції з цією проблемою, дійшли до суду. Часто потерпілі жінки взагалі відкликають заяви, бо починають боятися: якщо годувальника сім'ї заберуть, то стане зовсім скрутно, тож нехай краще б'є».

Однак держава має дати суспільству чіткий сигнал: домашнє насильство — це злочин. Тоді кривдник не перекаладатиме провину на жертву, яка звернулася до поліції. Тобто відповідальність лежатиме на ньому, а не на потерпілій.

Загалом проблема домашнього насильства — це криза в стосунках

пілим, чого наразі в Україні немає. Причому країна мусить виконувати всі ці зобов'язання.

«Йдеться про мережу спеціальних закладів, де жертви домашнього насильства можуть отримати комплексну допомогу. В Україні нині діють близько 19 таких закладів (як державних структур, так і громадських ініціатив), проте вони відкриті й для багатьох інших вразливих категорій громадян: тих, хто не має власного житла, хто зазнав з'валтування, там можуть отримувати психологічну підтримку військові, які повернулися з АТО. Щодо покарання кривдника, то насамперед потрібна ізоляція від нього потерпілої. Нині ж його можуть певний час потримати у відділку, але він повертається озлоблений і береться з новою силою за допомогою кулаків чи психологічно тиснути на жінку», — наголошує Ірина Виртосу.

До слова, нині в Україні триває кампанія «Конвенція у подарунок» на підтримку ратифікації Стамбульської конвенції проти насильства над жінками. Організатори кампанії Amnesty International спільно з Центром інформації про права людини закликають вийти 14 лютого, у День закоханих, о 10:00 під стіни будинку комітетів Верховної Ради й вимагати від народних депутатів та президента ратифікації міжнародного документа.

Ще одна важлива інформація: потерпілі можуть телефонувати на гарячу лінію з попередження домашнього насильства громадської організації «Ла Страда Україна» за номером 0 800 500 335 (з мобільного — 386).

«Там працюють психологи та правники, які можуть надати первинну консультацію. Але в них немає можливості системно підтримувати людину — ці функції має взяти на себе держава, створивши відповідний сервіс. Потерпілій від домашнього насильства потрібна психологічна реабілітація, вона має знайти в собі сили жити без кривдника, оскільки часто потрапляє у психологічну залежність від цієї людини», — розповідає Ірина Виртосу.

Окрім того, обов'язково потрібно написати заяву до Національної поліції, і якщо були акти фізичного насильства — зняти побію.

«Це важливі докази, зокрема, для того, щоб залишити собі дитину, якщо

СТАМБУЛЬСЬКА КОНВЕНЦІЯ ПЕРЕДБАЧАЄ КРИМІНАЛІЗАЦІЮ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

Відповідний закон прийняли попри те, що домашнє насильство в Росії набуло масштабів епідемії. За даними Міністерства внутрішніх справ РФ, у цій країні щодня внаслідок побиття чи травм, завданих чоловіком чи партнером, помирають 40 жінок. Щороку через це втрачають життя 14 тисяч жінок. Але російська влада, очевидно, не вбачає у цьому проблеми. Так, прес-секретар російського президента Песков, коментуючи ухвалення цього закону, заявив, що «недоцільно гіпертрофувати і ототожнювати з сімейним насильством якісь незначні прояви». А спікер Держдуми назвав декриміналізацію домашнього побиття «запорукою міцної сім'ї».

«Це сигнал з боку держави: приймати і бити в родині можна — вам за це нічого не буде», — каже «ВВ» головний редактор сайту «Центр інформації про права людини» Ірина Виртосу.

Зауважимо, на жахливу ситуацію із домашнім насильством у Росії не раз звертала увагу світова спільнота, зокрема Комітет із ліквідації дискримінації щодо жінок Human Rights Watch. На це у російських чиновників відповідь проста: зі своїми справами розберемося самі.

Утім, нікого вже не дивує, що моральні правила і норми в цій країні йдуть урозрід із світовими демократичними цінностями. Тож маємо більше перейматися власними проблемами, бо для нас ця тема теж болюча.

— від жінок. У Національній поліції зафіксували інші цифри: говорять про 127 478 звернень, зокрема 982 — від дітей.

Як зауважує Ірина Виртосу, це не повна картина, бо за допомогою звертаються переважно ті, у кого вже увірвався терпець, або якщо домашні побію загрожували їхньому здоров'ю та життю, або коли на жорстокі сварки відреагували сусіди.

Як пояснила «ВВ» адвокат у сфері сімейного права Юлія Дузь, Кримінальний кодекс України не містить окремої статті щодо насильства у сім'ї.

«Певний вид відповідальності настає залежно від наслідків дій. Якщо побію носили системний характер, вони можуть підпадати під статтю Кримінального кодексу. Відповідальність за сімейне насильство прописане в Адміністративному кодексі, який передбачає покарання у вигляді попередження, штрафу чи арешту. Якщо насильницькі дії повторюються, прокурор може виходити зі зверненнями до суду про застосування захисного припису, в рамках якого сімейному кривднику можуть заборонити наблизитися до жертви, телефонувати тощо», — пояснює адвокат.

Юлія Дузь наголошує: в Україні не передбачений механізм дотримання захисного припису.

«Фактично лише потерпіла сторона може контролювати, чи вико-

законопроекту № 5294 «Про запобігання та протидію домашньому насильству», необхідного для ратифікації Стамбульської конвенції.

«Цей документ закладає основи для системної допомоги потерпілим від домашнього насильства. Однак його обговорення перетворилося на театр абсурду, бо кільком депутатам видалися дражливими слова «гендер» і «сексуальна орієнтація». Ухвалення закону вперлося в політичні моменти», — зазначає Ірина Виртосу.

Вона наголошує: Україна як член Ради Європи в особі представників

ДЕРЖАВА МАЄ ДАТИ СУСПІЛЬСТВУ ЧІТКИЙ СИГНАЛ: ДОМАШНЄ НАСИЛЬСТВО — ЦЕ ЗЛОЧИН. ТОДІ КРИВДНИК НЕ ПЕРЕКАЛАДАТИМЕ ПРОВИНУ НА ЖЕРТВУ, ЯКА ЗВЕРНУЛАСЯ ДО ПОЛІЦІЇ

між близькими людьми, і в цьому полягає складність і небезпека. Ми дуже мало про неї говоримо на загал. А примус і силування трапляються і в неблагополучних, і в заможних сім'ях, які мають статус, публічність. До того ж, Стамбульська конвенція передбачає проведення інформаційних кампаній, спрямованих на поширення думки, що про домашнє насильство говорити не соромно», — зазначає Ірина Виртосу.

Цей міжнародний документ також передбачає створення ефективної системи покарання кривдника і надання достатньої підтримки потер-

жінка наважиться на розлучення, — радить експерт. — При різних соціальних службах у роботі з молоддю також є центри надання допомоги потерпілим від насильства, де своєю чергою можуть зорієнтувати, як діяти далі. Також можна звернутися до громадських організацій. Для жертв сімейного тирана важливе спілкування з такими самими людьми, пошуки нових можливостей. З іншого боку, маємо враховувати, що потрібен час, аби у потерпілої відновилася довіра до людей, які є поруч».

Валентина РИНГЕЛЬ

РУМЫНЫ СЫТЫ ПО ГОРЛО

В то время как коррумпированная элита обогащается, многие румыны бедствуют. Ныне сотни тысяч граждан Румынии пытаются защитить свои права с помощью протестов, они высказали недоверие власти.

21 декабря 1989 года, за день до своего свержения, диктатор Николае Чаушеску созвал в Бухаресте «большое народное собрание». Он хотел, чтобы десятки тысяч людей приветствовали его аплодисментами, он пытался погасить разгоравшееся недовольство его тиранией с помощью повышения заработной платы. Когда его освистали, Чаушеску оцепенел. Миллионы румын видели своего растерянного диктатора в прямом эфире — это было сигналом к восстанию.

Многие считают, что власть хочет тайно реализовать свои намерения. Поэтому митингующие требуют отставки правительства и проведения новых выборов. Это самые масштабные демонстрации со времен падения диктатуры в 1989 году.

Председатель Палаты депутатов румынского парламента, глава Социал-демократической партии Ливиу Драгня, которого называют главным кукловодом и фактическим правителем страны, видит в нынешних акциях протеста заговор. Митинги были

Например, в некоторых румынских СМИ в течение нескольких месяцев идет кампания против главы Национального директората Лауры Кодруци Ковеси. Якобы в тексте ее кандидатской диссертации обнаружен плагиат, и, дескать, она начала расследования по собственному усмотрению. Инициатором этой кампании является новоиспеченный медиамагнат Себастьян Гице, который находится в международном розыске за отмывание денег и вымогательство.

В то же время именно благодаря последовательному преследованию политиков-коррупционеров наружу всплывают вопиющие случаи коррупции. Пример — глава Социал-демократической партии Ливиу Драгня.

Телеормане выплачивали зарплаты фиктивным рабочим.

Случай Драгни невероятно типичен для политической элиты Румынии. Среди членов его партии, которая считается символом партийно-политической коррупции, — Адриан Нэстасе, бывший глава правительства, угодивший в тюрьму за коррупцию, и Виктор Понта, премьер-министр, также осужденный по обвинению в коррупции. Но подобные случаи есть и во всех других партиях.

В отличие от представителей политической элиты, которые часто получают высокие посты и богатство нечестными путями, простые румыны живут в тяжелых социальных условиях. Румыния — вторая после Болгарии самая бедная страна — член ЕС. Более трех миллионов румын, что составляет около трети работоспособного населения, работают за границей, потому что не могут прокормить себя и свои семьи на родине. В некоторых регионах страны живут в основном старики и дети, целиком зависящие от денежных переводов своих родственников за границей. Из-за миграции многих высокопрофессиональных специалистов в последние годы значительно ухудшилось общественное здравоохранение, в школах и университетах также не хватает квалифицированных сотрудников.

Вот почему в Румынии возникло встречное движение. В противовес тем, кто покидает страну, многие молодые румыны не хотят строить новую жизнь за границей — они хотят жить дома в благополучном правовом государстве. Это стремление выражается и в нынешних протестах. Один из лозунгов, которые выкрикивают демонстранты, звучит так: «Мы остаемся здесь! Исчезнуть должны вы!»

Кено ВЕРСЕК,
Der Spiegel, Германия

РУМЫНСКИЕ ВЛАСТИ НЕДООЦЕНИВАЮТ МАСШТАБ ОБЩЕСТВЕННОГО НЕГОДОВАНИЯ, ВЫЗВАННОГО КОРРУПТИРОВАННОСТЬЮ ПОЛИТИКОВ И ЧИНОВНИКОВ

В ОТЛИЧИЕ ОТ ПРЕДСТАВИТЕЛЕЙ ПОЛИТИЧЕСКОЙ ЭЛИТЫ, КОТОРЫЕ ЧАСТО ПОЛУЧАЮТ ВЫСОКИЕ ПОСТЫ И БОГАТСТВО НЕЧЕСТНЫМИ ПУТЯМИ, ПРОСТЫЕ РУМЫНЫ ЖИВУТ В ТЯЖЕЛЫХ СОЦИАЛЬНЫХ УСЛОВИЯХ

Фотографии этого момента и сатирические видео сейчас появились в Румынии в социальных сетях вместе с изображениями нынешних румынских правителей. В начале года они тоже повысили заработные платы и пенсии. И они так же глубоко потрясены массовыми антиправительственными протестами. Сотни тысяч румын вышли на демонстрации, выступая, в частности, против планов правительства смягчить антикоррупционное законодательство. Новый указ предусматривает, что взятка в размере менее 45 тысяч евро больше не является преступлением. Эксперты назвали этот указ «легализацией воровства чиновников и политиков».

На днях правительство во главе с премьер-министром Соринем Гриндяну временно отозвало данный указ. Но, тем не менее, на улицы вышло еще больше людей. По сообщениям румынских СМИ, в антиправительственных протестах участвуют примерно 500 тысяч человек. Половина из них непосредственно поддерживают акции на улицах Бухареста.

организованы «из-за кулис» и слишком профессионально, чтобы назвать их спонтанными, заявил Драгня. Мол, государственные учреждения должны выяснить, кто за этим стоит.

Ранее он и его коллеги по партии поочередно обвиняли в подстрекательстве населения и расколе страны журналистов, президента Клауса Йоханниса, американского финансиста Джорджа Сороса и глав иностранных банков в Румынии.

На самом деле власти недооценивают масштаб общественного негодования, вызванного коррумпированностью политиков и чиновников. С одной стороны, некоторые румынские ведомства (в том числе Национальный директорат по борьбе с коррупцией) в последние годы последовательно боролись со взяточничеством. За решеткой оказались сотни высокопоставленных политиков и чиновников, были конфискованы многие активы. С другой стороны, росло количество попыток ослабить антикоррупционное законодательство или дискредитировать борцов с коррупцией.

В течение многих лет он, инженер по профессии, был одним из самых влиятельных «местных баронов» Румынии. Был префектом и главой совета южного румынского округа Телеорман, где у него много земли и недвижимости. В отношении Драгни неоднократно велись расследования по подозрению в мошеннической приватизации, обмане в государственных тендерах и подлогах. В апреле прошлого года он был приговорен к двум годам лишения свободы за фальсификации на выборах, но сейчас на испытательном сроке. В настоящее время против него ведется расследование по обвинению в злоупотреблении служебным положением: с его ведома чиновники в

В России лопнул еще один мыльный пузырь

Россия плетется в хвосте как по производительности труда, так и по уровню зарплат. Россияне получают в семь раз меньше, чем американцы. К тому же работают неэффективно и непродуктивно.

Об этом свидетельствуют данные организации экономического сотрудничества и развития. Цифры неумолимы. За час работы вклад россиянина в ВВП страны составляет всего 25,1 долл., тогда как в Люксембурге эта цифра достигает 95,1 долл., в США — 68,3 долл., а в Германии — 66,6 долл. Хуже показатели только в Мексике (20 долл.). При этом в год россияне трудятся 1978 часов, то есть намного больше, чем немцы (1371 ч.) и французы (1482 ч.).

С 1991-го по 2012 год производительность труда в России возросла на треть, а в Китае за то же время — в семь раз.

Ситуация в кремлевской империи не улучшается еще с печально известных советских времен. Уже тогда продуктивность труда в Соединенных Штатах была выше в четыре раза. Причины российских проблем ясны: устаревшие технологии, оборудование и плохая организация труда.

Сейчас Россия хвалится успехами в своем сельском хозяйстве, однако нужно отметить один факт. В этой стране средняя урожайность пшеницы составляет какие-то 2,7 тонны с гектара, а в Чешской Республике — около 6 тонн с гектара, то есть выше более чем в два раза.

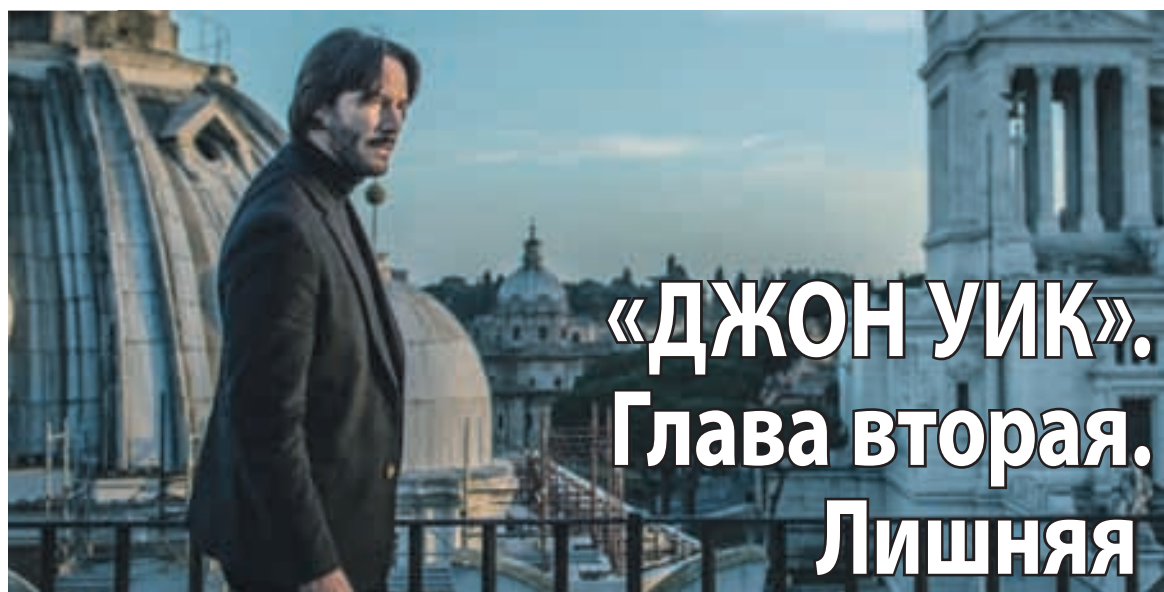
И поскольку заводское оборудование в России как правило старше 20 лет, то и результаты оказываются плачевными.

Огромной проблемой этой страны также является невероятная сверхзанятость. Многие работают на ненужных должностях. Так, в Москве на станции метро я заметил дежурную у эскалаторов. Какая-то женщина сидит внизу и смотрит, как люди поднимаются и спускаются. И в случае опасности она должна остановить эскалатор. Стоит добавить, что в Праге, в Париже и других городах ничего подобного нет. Почему? Если что-то случится, то, нажав красную кнопку, эскалатор может остановить кто угодно. И для этого не нужен сотрудник с зарплатой.

Оборудование ремонтных подразделений московского метро тоже архаично.

Правда заключается в том, что Россия в эру президента Владимира Путина достигла некоторых успехов, но они стали результатом прежде всего растущих цен на нефть, а не модернизации страны и эффективной экономики.

Ян ЗИГЛЕР,
Parlamentní listy, Чехия

«ДЖОН УИК». Глава вторая. Лишняя

В 1990-х и 2000-х буквально каждая девочка была влюблена в известного голливудского актера Киану Ривза. Тогда режиссеры очень баловали Киану, приглашая сниматься в самых лучших картинах. Действительно, такой фильмографии может позавидовать любой суперзвезда: «На гребне волны», «Дракула», «Скорость», «Матрица», «Адвокат дьявола», «Сладкий ноябрь», «Константин: Повелитель тьмы», «Дом у озера»... Затем актер сбавил обороты, появившись в нескольких проходных муви. Однако в 2014 году он снялся в боевике «Джон Уик», который стал первым шагом к возвращению в большое кино. Нынче же нам презентовали сиквел этой картины. Увы, но, похоже, время Киану Ривза таки прошло.

Согласно сюжету, отставной суперкиллер Джон Уик (Киану Ривз) должен оплатить долг чести. Когда-то много лет назад он дал клятву (в случае надобности подразумевает услугу) некоему Сантиано (Риккардо Скамарччио). Взамен главный герой освободился от тяжких оков киллерского мира и «вышел на пенсию».

пали, но Джону Уику все нипочем. Он будто и боли не чувствует. Иногда эти перестрелки хотелось просто перемотать, как некоторые песни в индийском кино.

Кстати, все трюки на экране выполняет сам актер. Это, конечно, вызывает уважение. К примеру, Том Круз и Дэниел Крэйг тоже всегда

но непонятно, почему создатели не смогли грамотно раскрыть историю отставного киллера.

Впрочем, явный провал сиквела их вряд ли заботит, потому как уже известно, что у картины появится еще одно продолжение. В триквеле Джон окончательно превратится в занудную жертву. Каждый киллер в мире

ПЕРВАЯ ЧАСТЬ ЭТОГО БОЕВИКА, ХОТЬ И НЕ ПРЕТЕНДОВАЛА НА СТАТУС БЛОКБАСТЕРА, НО ВСЕ ЖЕ БЫЛА ВЕСЬМА ДОСТОЙНОЙ. ЧТО СЛУЧИЛОСЬ СЕЙЧАС? ОТВЕТИТЬ НА ЭТОТ ВОПРОС ОЧЕНЬ СЛОЖНО

Сейчас же он должен убить сестру Сантиано — Джианну, дабы тот занял ее место в таинственной гильдии убийц.

Джон Уик очень нехотя соглашается погасить свой кровавый долг. Для выполнения этой миссии он отправляется в Рим и выполняет задание. Однако теперь и за ним самим охотятся. Сантиано, дабы замести следы собственного преступления, объявил среди киллеров Нью-Йорка, что за убийство Уика заплатит семь миллионов долларов...

Да, все настолько запутано. На самом деле нужно обладать своеобразной фантазией, чтобы сочинить такой сюжет. Впрочем, в этом кино ставка была сделана на экшн. И ставка эта не сыграла.

Картина «Джон Уик» то и дело напоминает нелепую компьютерную стрелялку в очень красивом интерьере. Все настолько невероятно, что фильм нужно было назвать «Выживший 2». Куда тому же Ди Каприо до Ривза! Его персонаж просто неуничтожимый: хоть хищная медведица на него и не нападала, но сколько раз по нему стреляли... Однажды даже по-

обходятся без помощи дублеров-каскадеров.

«Перед «Джоном Уиком» я три месяца осваивал разные приемы. Но это несравнимо с подготовкой ко второй «Матрице». Чтобы сыграть эпизод, где Нео дерется со всеми «агентами Смитами», я тренировался шесть недель с девяти утра до пяти вечера. И все ради одной сцены!» — рассказывал в одном из интервью Киану Ривз.

И правда, «Джон Уик» в постановочном плане в подметки не годится «Матрице». Трюки тут как будто из 1990-х, а сцены с автомобилями после «Форсажа» и вовсе выглядят комично. Не то это ретро, которое стоит возрождать.

Кстати, режиссером фильма стал Чад Стахелски, который был дублером Ривза во время съемок во все той же «Матрице». Удивительно, что имея такой превосходный опыт, постановщик не смог снять действительно качественный экшн.

Первая часть этого боевика хоть и не претендовала на статус блокбастера, но все же была весьма достойной. Что случилось сейчас? Ответить на этот вопрос очень сложно. Абсолют-

будет намереваться его убить. Надежда остается на то, что сценаристы придумают более захватывающий и логичный сюжет, чем в «Джон Уик 2».

Все-таки очень печально, что для Киану Ривза нет места в хороших фильмах.

«Сейчас я занимаюсь независимым кино, и пожаловаться на отсутствие занятости не могу. В прошлом году, например, я дебютировал как режиссер с картиной «Мастер тай-цзи». Но дело в том, что узнаваемость дают блокбастеры, снятые большими голливудскими студиями. А туда меня сейчас почти не зовут. Честно признаюсь, это неприятно, но изменить ситуацию не могу», — откровенничал как-то актер.

Понять его легко, но что делать, когда ты перестал быть «форматом»? Хоть это и странно. Пусть актер и не блещет суперталантом, но он способен очень глубоко раскрывать самых разнообразных персонажей. Так что лучше пересмотрите «Адвокат дьявола» или «Сладкий ноябрь». Там Ривз действительно на высоте!

Анна СПИВАК

«ДЖЕКИ»: «Черный лебедь» вместо первой леди

Оскароносная Натали Портман — безмерно талантливая актриса. Но со времен «Черного лебедя» знаковых ролей у нее не было. Посему ожидания от картины «Джеки» были самыми высокими. Не зря же Портман получила номинацию на «золотую статуэтку» за то, что сыграла первую леди США?

Биографическая драма «Джеки» повествует о том страшном дне, когда в Далласе был застрелен президент США Джон Фицджеральд Кеннеди, и нескольких последующих днях после его смерти. Нам рассказывают, как Жаклин переживала смерть своего супруга, как она организовывала его похороны. Вот, пожалуй, и весь сюжет.

Режиссером фильма стал Пабло Ларраин, а продюсером — Даррен Аронофски. Казалось бы, такой творческий союз может увенчаться успехом, и нам непременно выдадут невероятно крепкую драму. Увы, у создателей ленты не получилось рассказать истинную историю Жаклин Кеннеди.

На самом деле перед трагическими выстрелами в Далласе первая леди США переживала не лучший период своей жизни. Джеки страшно измучили постоянные измены мужа. А еще всего за несколько месяцев до убийства Кеннеди умер ее новорожденный сын Патрик... Но режиссеру Пабло Ларраину и сценаристу Ною Оппенхайму не хотелось копаться в глубинах женской души. Они решили сосредоточиться на том, что Джеки — эдакий оловянный солдатик, который стойко переносит трагедию. Их попытка оказалась безуспешной, пустой и банальной. Главную героиню как куклу переставляли в разные локации и будто заставляли страдать. настолько искусственно все выглядело.

Да и персонажи получились, мягко говоря, никакими: Питер Сарсгард абсолютно не подходит на роль Роберта Кеннеди, собственно говоря, как и Джон Кэрролл Линч ни разу не смахивает на Линдона Джонсона. Тем не менее все надежды возлагались именно на Натали Портман. Но и тут с выбором актрисы явно промахнулись. Поговаривают, мол, изначально на роль Джеки Кеннеди претендовала Рэйчел Вайс. Однако она достаточно быстро выбыла из проекта, уступив место Портман.

Итак, начнем с того, что Натали внешне вообще не похожа на бывшую первую леди США. Харизмы у нее предостаточно, а вот аристократизма и грации... Кроме того, иногда кажется, что она будто выдавливает из себя страдания: Портман словно потерялась все в том же «Черном лебедь».

Ранее многие актрисы перевоплощались в Джеки. Но, пожалуй, лучшей кинематографической Жаклин была Кэти Холмс («Клан Кеннеди»): здесь и внешнее сходство, и великолепная игра. Даже удивительно, что Портман не удалось подняться до ее уровня.

На самом деле для того чтобы снять сильную драму о женщине, нужно быть либо женщиной, либо гением. Несмотря на огромный потенциал и возможность создать очень достойную и серьезную ленту, нам показали абсолютно скучную бутафорскую киноисторию. Более того, просмотр этого кино оставляет довольно-таки неприятный осадок. Да и сама Жаклин-Портман буквально вызывает отторжение. Так что вряд ли исполнительница главной роли получит «Оскар» за эту работу. Впрочем, фильм «Джеки» может побороться еще в двух номинациях: «лучшие костюмы» и «лучший саундтрек».

Евгения ПРОРЫВАЙ

НА САМОМ ДЕЛЕ ДЛЯ ТОГО, ЧТОБЫ СНЯТЬ СИЛЬНУЮ ДРАМУ О ЖЕНЩИНЕ, НУЖНО БЫТЬ ЛИБО ЖЕНЩИНОЙ, ЛИБО ГЕНИЕМ. НЕСМОТЯ НА ОГРОМНЫЙ ПОТЕНЦИАЛ И ВОЗМОЖНОСТЬ СОЗДАТЬ ОЧЕНЬ ДОСТОЙНУЮ И СЕРЬЗНУЮ ЛЕНТУ, НАМ ПОКАЗАЛИ АБСОЛЮТНО СКУЧНУЮ КИНОИСТОРИЮ

Главный редактор — Анна СПИКАК, ответственный секретарь — Алексей СОКУР
Свидетельство о госрегистрации КВ №21058-10858 ПР от 14.11.2014 г.

Редакция: г. Киев, бул. Леси Украинки, 26
Пишите по адресу: ООО «Структура ИТ», а/я 155, г. Киев, Украина, 04080

Учредитель и издатель: ООО «Структура ИТ»
Тел.: (044) 359-04-54 e-mail: gazetavv@i.ua
Газета отпечатана ООО «Мега-Полиграф» 04073 г. Киев, ул. Марка Вовчка, 12/14

Заказ № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9
Тираж 87 138 экз.
Рекомендованная цена 2 грн. 30 коп.
Подписной индекс: 23115

При использовании публикаций ссылка на газету «ВВ» обязательна.
Ответственность за содержание рекламных материалов несет рекламодатель.

